

ZEROHEDGE: Jak by vypadala inflace v ekonomice skutečného volného trhu

- CZ24 News | 4. února 2023

USA: Není nic podstatnějšího než výchozí předpoklad Bernankeho sledujícího situaci s nasliněným prstem ve vzduchu, že centrální banka Fed potřebuje polštář 200 bazických bodů míry inflace, aby ekonomiku udržel v odstupu od děsivé inflační hranice 0,0%, kdy na její druhé straně se údajně nachází černá díra deflační zkázy.

Má to ale háček. Neexistuje ani drobek historických důkazů, že by americká ekonomika, aby prosperovala, potřebovala ochrannou 2,00% inflační bariéru nebo jakoukoliv stanovenou mírou inflace.

Např. i během nejobtížnějšího období 20. století v letech 1921 až 1946, během něhož ekonomika USA zažila boom Šílených dvacátých let, propad Velké deprese a zotavení II. světové války, kdy za celou tu dobu došlo k mohutnému ekonomickému růstu, probíhala nulová inflace.

Ekonomika USA se ve skutečnosti během této čtvrtiny století skoro ztrojnásobila. Reálný HDP rostl ročně o robustních 3,64% a reálný HDP na hlavu rostl ročně o 2,55%.

Oproti tomu mezi vrcholem předkrizového času a rokem 2021 rostl HDP jen polovičním tempem (1,72% ročně), přičemž reálný HDP na hlavu rostl pouze o 1,04% ročně. To byla jen pětina tempa ročního růstu z let 1921-1946.

Netřeba říkat, že nebylo zapotřebí žádné 2,00% bariéry, aby v letech 1921-1946 generoval takovou přínosnou prosperitu, jak byla uvedena výše. Níže uvedený index spotřebitelských cen CPI obnášel 542 v únoru 1921 a 541 o čtvrt století později v květnu 1946.

Kupní síla dolaru za léta 1921 až 1946

Když to probíhalo, tak během Šílených dvacátek byla nulová inflace CPI; těžká deflace během Velké deprese, která skoro vykompenzovala válečnou inflaci 1915-1920; a pak se ceny během boomu, ale pod tvrdým režimem ekonomiky II. světové války, vrátily na úroveň roku 1921.

Ještě na jaře 1946 byla kupní síla dolaru 100% té, jaká byla počátkem roku 1921. Nepotřebovalo to vůbec žádnou čistou inflaci, aby se vygenerovalo skoro ztrojnásobení národního produktu.

Důsledky jsou jasné. Poučuje nás to, že Fed nepotřebuje proinflační cíl 2,00% ročně. Ani nepotřebuje žádný z jeho dalších makroekonomických cílů pro nezaměstnanost, nárůst pracovních míst, aktuální

versus potenciální HDP nebo všechno to další z Keynesiánského politického aparátu. Všechny tyto proměnné mají na starost lidé interagující na volném trhu, produkujícím jakékoliv výstupy, jaké jejich kolektivní činnost zrovna vygeneruje.

Opravdu makroekonomické výsledky nejsou správně vůbec záležitostí států. Úkol Fedu je daleko užší. Jak byl původně pojat svým velkým architektem, tehdy kongresmanem Carterem Glassem, tak jeho misí je udržovat kupní sílu dolaru, aby byla stejně kvalitní jako zlato, s nímž býval svázán, a bankovní systém likvidní a stabilní, jako vedený volným trhem dlužníků a věřitelů.

Jak už jsme vysvětlovali dříve, kongresman Glass to nazýval „bankéřem bank“ a tento termín by nemohl být diametrálně protikladnější k bance centrálních plánovačů Greenspana, Bernankeho, Yellen, Powella a Brainarda.

Carter Glass to viděl tak, že není třeba žádného akademika, co bude zdvihát nasliněný prst do vzduchu a božsky určovat inflační cíl. Ani žádného modeláře počítajícího ve svých rovnicích cíle, dokud nenavrhne optimum U-3 míry nezaměstnanosti v poměru svévolného inflačního cíle.

Ve skutečnosti provoz volného trhu se zdravou zlatou podloženou měnou nebyl nikdy inflační. V tomto kontextu nebyly ani úrokové sazby politickým „nástrojem“ centrální banky, nýbrž výsledkem tržního vyřizování nabídky a poptávky.

Jak to ustanovil Carter Glass, neměl Fed nikdy dovoleno vlastnit vládní dluh, ani neměl aktivistickou tlapu nyní známou jako FOMC (Federální komise otevřeného trhu) s pravomocí intervenovat do peněžních a kapitálových trhů nákupy a prodeji dluhopisů.

Naopak operační prostor bylo vést okénko zlevněných úvěrů u 12 regionálních bank Federálních rezerv. Ty byly oprávněny, aby šířily peníze do členských bank, ale jen s tvrdou přírážkou nad úrokovou sazbou volného trhu a také pouze na základě kvalitních zástav s vlastní likviditou ve formě komerčních cenných papírů, které měly splatnost během měsíců.

Vzhledem k tomuto mechanismu byla dynamika politiky Fedu opakem té dnešní. Podle Glassionova uspořádání měla rozvaha Fedu pasivní důsledky na činnosti bankéřů na volném trhu a běžných dlužníků, ani neměl proaktivně dirigovat komerční a obchodní činnosti.

Stejně Fedem přidaná hodnota nepřichází od divokých fantazií o míře inflace od potrhlíků s doktorátem jako Lael Brainard, ale od práce v terénu odváděné pedantskými účetními. Jejich úkolem je ověřit, že zástava za bankovní účet daná za financování u okénka s levnými půjčkami představuje závazek kvalitních dlužníků, ne spekulantů a hvězd, tj. takových, kteří spolehlivě za podmínek bankovní půjčky budou splácet, tudíž zajistí, že levné půjčky Fedu se také splatí podle podmínek.

To znamená, že rozvaha Fedu byla určena, aby se v ní odrážely víry a proudy decentralizovaného obchodu a výroby v terénu, nikoliv centralizované rozhodování 12 lidí shromážděných na březích Potomacu o tom, zda je inflace a nezaměstnanost příliš vysoká, příliš nízká nebo právě správná.

To je řekněme mimo určení banky, sám volný trh provádí automatické kontroly inflace CPI. Hlavně protože nezdravé spekulativní půjčky by se nemohly tak snadno dělat, protože ty by nebyly způsobíle pro zlevněnou půjčku u okénka Fedu.

A i kdyby se poptávka po zdravých půjčce stala příliš ošidnou, tak by úrokové sazby prudce vzrostly, a tudíž se omezily na dostupné úspory, dokud by se dříve nebo později negenerovaly nebo by poptávka nepoklesla.

ZDROJ